

Nu Dumnezeu nimicește viața

29 iunie 2005

Gili Cârstea

"În El era viața, și viața era lumina oamenilor" (Ioan 1:4).

Dacă "în El era viața," cum se face că noi Îl acuzăm pe Dumnezeu că nimicește ființe vii, iar pe Satana îl facem ca și uitat în dinamica nimicirii?

Deși puține și răzlețe, pasajele sorei White despre cauza morții sau implicarea lui Dumnezeu în nimicire sună ca enunțuri fundamentale în ecuația mării controversate:

"Satana, autorul păcatului și al urmărilor lui, făcuse pe oameni să privească la suferințe și moarte ca pornind de la Dumnezeu - ca o pedeapsă arbitrară dată din cauza păcatului" (DA 460).

"Boala, suferința și moartea sunt lucrarea unei puteri potrivnice. Satana este nimicitorul; Dumnezeu este restauratorul" (Divina Vindecare 75).

"Dumnezeu are o socoteală cu națiunile. Nici o vrabie nu cade la pământ fără știrea Sa. Acei ce fac rău semenilor lor, spunând: "Cum poate ști Dumnezeu?" vor sta într-o zi față în față cu răzbunarea cea atât de mult amânată. În acest timp va fi manifestat față de Dumnezeu un dispreț ieșit din comun. Oamenii au atins un punct al impertinentei și neascultării care arată că acea cupă a nelegiurii lor este aproape plină. Mulți aproape au trecut dincolo de limita harului. Curând, Dumnezeu va arăta că El este cu adevărat Dumnezeul Cel viu. El va spune îngerilor: "Nu mai combateți pe Satana în eforturile lui de a nimici. Lăsați-l să-și aducă la îndeplinire ura lui de moarte împotriva copiilor neascultării; căci cupa nelegiurii lor este plină. Ei au avansat de la o treaptă a răutății la alta, adăugând zilnic la fărâdelegile lor. Nu Mă voi mai amesteca să-l împiedic pe nimicitor să-și facă lucrarea" (RH, 17 septembrie 1901).

Reușim noi să scăpăm de teologia lui Satana, care spune că moartea este opera unui Dumnezeu deranjat că i se fură prerogativele? Ce ne face să nu înțelegem adevărul, că moartea este "lucrarea unei puteri potrivnice," că ea este plata păcatului și nu plata lui Dumnezeu?

Ca și perversitatea caracterului lui Dumnezeu, perversitatea naturii păcatului produce milioane de necredincioși, nu numai în lume, ci chiar în sânul bisericii. Concepția că păcatul nu omoară este prezentată, într-o formă sau alta, ca fiind învățătura Scripturii. De aici credința că oamenii păcătoși vor trebui omorâți la sfârșit de Dumnezeu. Altfel, ei vor trăi în mizerie la infinit.

Motivul pentru care lumea se află încă învăluită în întunericul necunoașterii lui Dumnezeu, la mult timp după demonstrația de la Golgota, este acela că noi continuăm să susținem rebeliunea lui Satana, prin afirmația că moartea este, în final, o acțiune a "puterii arbitrare a lui Dumnezeu" de a pedepsi rebeliunea.

Campionii moderni ai acestei poziții spun: "O, nu, noi nu credem că Dumnezeu îi va nimici la sfârșit pe păcătoși pentru a pedepsi rebeliunea, ci pentru că ei au trecut dincolo de hotarul îndurării, iar Dumnezeu dorește să-i scutească de mizeria de a trăi la infinit în dureri." Cu alte cuvinte, dacă scopul este bun, legea poate fi călcată. Acești oameni nu înțeleg că aducând amendamente la legea lui Dumnezeu nu fac altceva decât să întărească minciunile lui Satana. Ei spun prin aceasta că legea are "scame" și că ea trebuie adaptată unor situații de criză. Legea spune "să nu ucizi," dar dacă "dreptatea și mila" cer acest lucru, spre binele "celor buni," ea poate fi ocolită. Doctrina amendamentelor acceptabile a transformat pe nesimțite iudaismul în păgânism, și a reușit să țină lumea în bezna până în ziua de astăzi.

O analiză simplă a evenimentelor și motivațiilor acestora de la sfârșitul celor o mie de ani ne va ajuta poate să vedem mai clar natura "focului din cer" de la Dumnezeu. Știm că în timp ce sfinții vor judeca lumea timp de o mie de ani, Satana este legat pe pământ, spre a nu mai amăgi popoarele. Este legat de împrejurări, căci dragii lui slujitori dorm în țărâna pământului. Știm că "dragii lui slujitori" nu sunt altceva decât copiii Tatălui nostru ceresc, înșelați să nu se încreadă în împăcarea realizată prin Hristos. Hotărârea lor de a rămâne de partea revoltei a fost sigilată de moarte, dincolo de care nu mai este schimbare sau umbră de mutare. Soarta lor a fost hotărâtă definitiv. Nimeni nu mai are dreptul de a le schimba decizia.

Atunci de ce mai sunt înviați la sfârșitul mileniului? Ca să fie scutiți, printr-o distrugere năprasnică, de mizeria în care ar fi condamnați să trăiască alte mii de ani? Cu alte cuvinte, Dumnezeu îi cheamă la viață, indiferent pentru ce motiv, ca apoi să se trezească în situația neplăcută că ei nu mai pot să moară, chinându-se în mizeria păcatului lor la infinit. Iar El, plin de îndurare, experimentează pe ei marea eutanasiu, scutindu-i de o viață inutilă și chinuitoare. Fără fard, aceasta este concepția multora despre ultimele evenimente ale acestui pământ.

Zilele următoare vă propun un studiu asupra constrângerilor lui Dumnezeu în prezentarea cauzelor morții, și ocolul la care L-a obligat căderea lui Adam în realizarea acestui scop.